

l'obscura
ànsia del cor

M. López Crespi

849.915
LOP

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

510635184X

L'obscura ànsia del cor

(premi de poesia Festes Nacionals de Cultura

Pompeu Fabra, Ciutat de Perpinyà, 1988)

M. López Crespi

Col·lecció Poesia de Paper

34

L'obscura ànsia del cor

(premi de poesia Festes Nacionals de Cultura
Pompeu Fabra, Ciutat de Perpinyà, 1988)

M. López Crespí

Palma 1996

© del text: l'autor, 1996

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1995

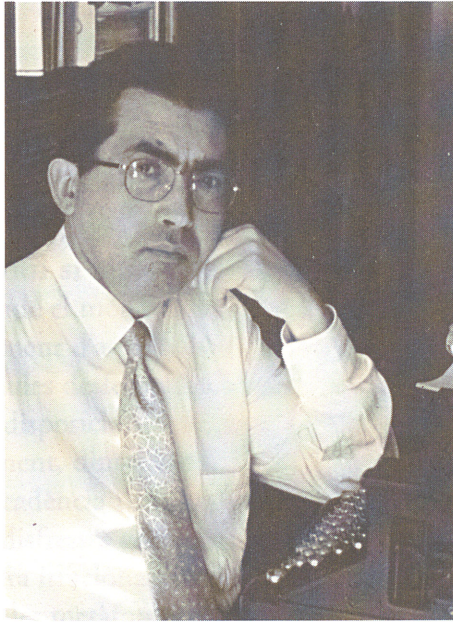
Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

DL: PM/ 113-1996

M. López Crespi (sa Pobla, 1946) ha publicat, entre altres, els llibres *Autòpsia a la matinada* (teatre, 1975); *Paisatges de sorra* (narrativa, 1986); *Homenatge Rosselló-Pòrcel* (teatre, 1984); *Històries per a no anar mai a l'escola* (narrativa, 1984); *Foc i Fum* (poesia, 1983); *Notícies d'enlloc* (narrativa, 1987); *El cicle dels insectes* (poesia, 1992); *Crònica de la pesta* (narrativa, 1993); *L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970* (memòries, 1994); *Les Plèiades* (poesia, 1990); *Els poemes de l'horabaixa* (poesia, 1994); *Històries del desencís* (narrativa, 1995); *Vida d'artista* (narrativa, 1995); i *Punt final* (poesia, 1995). En poesia ha estat guardonat amb els premis Miquel Martí i Pol, Salvador Espriu, Ventura Gassol, Marià Manent, Joan Salvat-Papasseit, Ciutat de València, etc.

--

Fou com si els mots caiguessin dins un pou.
S'hauria dit que el món era buit,
poblat únicament d'aquella blancor fervent.
Amb les paraules desfermades, còpia d'alguna cosa
reflectint predisposicions bàsiques,
hi veia clarament, dintre meu,
la coneguda cadència rítmica del discurs,
desgavell de disfresses germinant pertot arreu.
Bella i violenta irracionalitat
descrita amb les metàfores més cruels.
Havia arribat el moment que acoloreix de bell nou
el pensament i el fa més fosc,
més aliè,
més llunyà.
Ebris de venjança, els déus esdevenien salvatges,
fins al súmmum del deliri i la joia més desenfrenada.
Reculant a contracor,
fent funcionar l'instint,
cantarella inexpressiva de volums,
llums i ombres
guaitant un cel impenetrablement profund.

LA VIDA EN LA MEMÒRIA

*Després les coses tornen al seu lloc
i cadascú reprèn la seva via.*
(Miquel Martí i Pol)

Les possibilitats de l'experiència

apareixien il·limitades.
L'horitzó semblava sense fi.
Lluminosament,
vocalment,
amb un gest solemne,
trobar una forma rigorosa de sublimitat.
Hi ha mil plaers en aquesta guerra,
tot comptant-hi les derrotes.
Però parlar-ne em resulta contrariós.
Tanmateix,
s'esdevé quelcom d'increïble:
amb una loquacitat pròpia de la ira,
mitjançant signes,
sensacions
adverses en el replà de la ment,
talment un objecte que et colpís l'ull,
les relacions amb les coses apareixien canviades,
implacables,
amb un menyspreu
tan definitiu com un xiscle,
un llamp,
comprimint la vida en la memòria.

VISIONS DE MIRATGES

*Jamai en el món nostre ni en el món d'allà d'allà,
mon llavi, que eixugava ta galta esblanqueïda,
un glop de més divina dolçura fruirà.*
(Joan Alcover)

Des d'un temps immemorial,
subjecte a parades inesperades,
a retards inexplicables
—com els remolins i terbolins
de la memòria mateixa—,
l'home es mira al mirall entelat
enmig del gris panorama hivernal de l'alba.
Els mots sonen ara
com un eco de certeses remotes.
Tot havia canviat.
Capgirada la realitat.
els ulls s'obrien a poc a poc,
absents del món, en el laberint escollit.
Tots els colors del paisatge
i dels cossos posseïts per una llum
que sorprenia i engegava,
que queia verticalment sobre la terra
trencant els espills dels llacs,
alimentant visions de miratges.
Resplendor de la natura més salvatge
perllongant la perfecta línia de l'esglai.

LES DUNES MOVEDISSES

Vet aquí munió d'estranyes creences
entre l'infinit i l'eternitat.

Amb tots els sentits esmussats,
sense marc de referència
—simple prefiguració de la mort—,
com una fabulosa metàfora,
febrosa barreja d'emocions contradictòries
al fil d'una navalla.

Conegut efecte catàrtic
d'aquesta desconcertant col·lecció de fragments.
Inassolible teixit de les cicatrius,
agudes tràmiques de l'agulló més esmolat.

Nosaltres,

absurdament maquillats,
hereus d'una doctrina indemostrable,
travessant,

amb un embadaliment grotesc,
les dunes movedisses, estèrils en victòries.

L'OBSCURA ÀNSIA DEL COR

Sentia, lleus encara, cruixits imperceptibles,
enquimerades, eternes discussions
com d'arbres esberlats per la tempesta.
El vermell ardent del record retruny com un tro
amb gest maldestre i expressió irònica.
Batuts pels vents de les altures,
la nostra vida canviava de forma, es desfeia,
talment un núvol esfilagarsat, espargit.
Dolçor del teu dibuix esborrat.
Ara ja sabíem que l'amor es podia
trencar per qualsevol punt.
Arravatada realitat inflexible,
obscura ànsia del cor
entre els llunyans i misteriosos
roquissars abruptes.

NUESA DE LA MORT

*Hora roent de la dama,
hora de flama i rampell,
el cor ofert i mesell
solitud al vent proclama.*
(Josep Mª Llompart)

Encès de dolor,
com un animal dins una gàbia:
sensació d'irrealitat que ens encercla.
No hi ha res,
només un espai buit que s'obre com una navalla.
Gnòstic del desert,
entrava al misteriós món dels morts
empresonat dins el puny d'acer del gel.
Final del trajecte.
Punt sense partença ni retorn.
Als jardins, consumit el desig dels ulls:
llum pàl·lida clarejant
lleugerament pel llevant,
àmbit gris on la pluja sembla tinta.
Exclusivitat de les darreres imatges
dins l'espai fosc d'una arquitectura ensorrada.
Suaument,
nuesa de la mort
inundant la llunyania del paisatge.

LA TEVA MÀ BLANQUÍSSIMA ENFONSADA EN LA MAR

Com si al cel s'hagués obert la porta d'un forn:

moments prenyats d'una mena de tensió estranya.
La nostra decoració es reduïa a dèbils empremtes
esteses a l'atzar pels quatre murs del cos.
Havíem començat a recórrer un llarg passadís,
bloc d'obscuritat vagament il·luminat pels estels.
Seduïts i fascinats per febleses i desordres,
amb la innocència del suprem egoisme,
relíquies atrocinades i plenes de forats,
desapareixia en l'estructura de la pròpia nit
tot allò que era autèntic i original en nosaltres.
Atmosfera grogosa d'una veritat terrible
per les llargues corbes sinuoses de les cendres antigues.
Desapareixent darrere les bambolines, cercaré endebades,
amb la forassenyada regularitat d'un rellotge,
aquell primer estiu agostador,
la teva mà blanquíssima enfonsada en la mar.

ELS NOSTRES TRESORS DEVASTATS

*Els meus ulls ja no saben
sinó contemplar dies
i sols perduts.*
(Salvador Espriu)

Tornen els antiquíssims errors fonamentals,
munió infinita d'esdeveniments isolats
en les èpoques més llargues i més llunyanes.
S'ha trencat el pont que hi havia darrera nostre.
Amb la mirada perduda en l'espai,
per atzar,
emportats per la feblesa,
sentint el rosec d'una curiositat inusitada,
descarnada intrusió àvida
desxifrant l'abrupta suavitat del silenci.
Orb somriure estrany deteriorant
vells murmuris tensos i tremolosos.
Com si de cop s'hagués apoderat
de nosaltres un esgotament atüidor,
l'essència pura dels fets,
marees d'emocions reblertes de tendresa.
Sorollosament es descorda
un punt d'amarguesa
pels intricats laberints
de tots els nostres tresors devastats.

Sota el vol incessant de les gavines,
com si ens trobéssim en un bosc petrificat:
la memòria esclata engolida per l'horitzó.

BREU ESCLAT DE LLUM

Però l'existència no és més que un breu
esclat de llum entre dues eternitats de tenebra.
Quatre mil cinc-cents batecs de cor per hora.
Em rebel·lo contra aquest estat de les coses.
Voldria viatjar enrere en el pensament
fins a regions remotes,
cercar a les palpentes eixides secretes,
ignorar que la presó del temps
és esfèrica i sense sortides.
Voldria escorcollar els meus somnis
més antics a la recerca de claus i d'indícis,
explorar la meva infantesa,
aquell lluent despertar de la consciència
talment una sèrie d'esclats de percepció brillants.
Des d'una distància immensa,
guiat pels cometes i els eclipsis,
hi veig fórmules acabades de descobrir,
les primeres sensacions,
els conjurs.
Hi ha també clots a les roques
plens d'aigua de mar tèbia,
estanyols minúsculs de safir,
la carretera polsosa que portava
al poble,
el mausoleu de marbre
on reposen els morts.

Fibla des d'imatges persistents
per davant d'aquests ulls closos.
Ruixat fantàstic sota la incandescència del record.
Però l'existència no és més que un breu
esclat de llum entre dues eternitats de tenebra.
Quatre mil cinc-cents batecs de cor per hora.

ABANS DEL CREPUSCLE

Ara el passat havia assolit una curiosa densitat nerviosa.
Era ple i ric,
 madur com una fruita a la tardor.
A la pàl·lida llum del capvespre brilla un sol fràgil
sobre les llunyanes neus perpètuas del record.
Rememorava els pendants i contorns
d'antigues promeses amb afecte condemnat i ert.
Sentir la crua ambivalència dels pensaments
oscil·lant d'una banda a l'altra:
les citacions d'algun poeta oblidat,
la flaire de les magnòlies,
 el gust del iode,
els cementiris familiars,
aquella precisa,
 exacta hora
amb la textura de la mort,
 l'imprevist,
la ràbia dels pares, l'exili interior.
Espectacle de fol·lia suspès en una solució de silenci.
Tot de mots provisionals i insegurs
produïts pels narcòtics als nervis.
Meravellosa i falsa eufòria de cap a peus.

NOMÉS LA MAR ROMPENT CONTRA ELS POLSOS

*Superflu a les ciutats daurades
i a la terra florida,
anul·lat de molt temps ençà,
desproveït de tot,
només amb el vent, amb temps i remor.
(Ingeoborg Bachmann)*

L'univers no és perfecte, ni bell, ni noble.

Tampoc no coneix cap llei.
Allí no hi ha ningú que mani,
ningú que obeeixi,
cap substància que duri eternament.
Només la mar rompent contra els polsos.
Viure sense la visió deformadora de la raó,
voltor aferrat a la roca
dalt de la muntanya deserta.
Rosegat per aquest desig ardent:
veure i tocar,
abans de morir,
tanta terra i mar com pugui.

OLIVERES I TAMARIUS

Els anys, però, no tornen.
(Joan Perucho)

Com una làmina metàl·lica
garfinyada amb la punta d'un ganivet,
aquest paisatge que sembla esperar una catàstrofe.
Profunda esquivesa encongidora de la por
executant els moviments prescrits.
ànima erma al davant
del darrer portal
Dins els silencis del migdia,
arrelat a la terra,
 sota el sol,
 dissortat,
xop,
 apallissat per l'onatge,
ple d'un odi sucós i tens,
mirant les pluges manses,
aquell color del camp després de la tempesta...
simplement l'olor de les oliveres i els tamarius.

TIMBAL INCANDESCENT

*Lentament es tanquen les ferides de la joventut,
i res no vol reemplaçar-les.*
(Peter Rühmkorf)

Em deies que a la primavera
el camp es poblava d'esperits.
Però dubtava del sentiment més sòlid.
Cadascú de nosaltres
convertits en una ganyota de retret.
L'ocult s'havia fet immensament real.
Cap ressò.

Solitud.

La teva cara es tenyia de rosa
com a trenc d'alba.
Bategaven els nostres cossos
i en els teus ulls llegia
vibrant
determinació
altiva,
barreja de ràbia, frustració i recança.
Haurem de tornar a tots els indrets
on hem estat ferits,
exorcitzant sistemàticament el record.
Aquesta mort novament sentida,
commoció d'algun timbal
admirablement incandescent.

FRAGILITAT

La desfeta es precipita

com una mena de foguerada peremptòria.
Experiment foll d'aquesta memòria dilatada,
insensible als sorolls.
Lassitud abassegadora del cos
sense cap senyal de recuperació.
Impossible evitar una tonalitat amarga en el poema,
àlgebra de la fútil flamarada dels ulls.
Estrany terreny de ningú engolit per l'horitzó
adonant-se que les amistats,
fins i tot les més fermes,
són d'una fragilitat paorosa.
Operem amb fets que simplement
no existeixen:
 amb línies,
amb superfícies,
 amb cossos.
Ens atribuïm qualitats imaginàries,
falses jerarquies.
 Inventem taules de valors
sempre noves i les prenem com a eternes i immutables
Aleshores,
 lluny de qualsevol instint de submissió,
aixecar una nova passió
plena d'idees secretes i visions enlluernades.
Al teu voltant hi ha l'oceà.
No cal encendre llanternes al migdia.

L'INDRET OBSTINAT

Sabemos que no hay tierra ni estrella prometidas.
(León Felipe)

Tot conspirava perquè el món adoptés
la forma dels nostres desigs.
Pels atzars de les marees
tornen ritmes serens de la sang.
Cal oferir l'antic ritual,
sacrificis als Déus per recobrar
l'alegria insondable,
l'orba pressió de llurs dits despullats,
l'arrel de cada sospir,
el record,
l'anàrquica vida del carrer obert,
aquell matí esplendent, per exemple,
tan enganyosament normal.
Havíem esdevingut símbol,
recordança
adiant de l'indret obstinat.
Llarga desfilada de dies
lliures de mals averanys.
Però ara ets vora la finestra,
escoltant,
en una actitud de tensa interrogació.
Darrere nosaltres arribava silenciosament
aurora rentada per la pluja,

esquitxos freds,
 incertesa,
inuitades fatigues.
S'encetava un nou cicle de desacords
sense consciència de recances ni d'anhels.

ELS FULGURANTS MOVIMENTS DE LA MAREA

Mai no ho vas reconèixer obertament,
però aleshores els corrents subterranis
ja ens arrossegaven vers un esdevenidor imprevisible.
La mar estava moguda,
fustigada
per pensaments no formulats,
per presagis incerts que no sabíem explicar.
De sobte, aquell canvi brusc, definitiu:
ones petant contra les roques
com els pistons d'una enorme màquina.
Esquitxos freds sobre les galtes.
Subtilment,
per art de bruixeria i encanteris,
esdeveníem personatges de sal
plens de mutismes perllongats.
Les nostres faccions s'havien endurit
i l'aigua de la pluja
tenia el gust salabros de la sang.
Tarallarejaves la darrera cançó
calculant el moment precís
que calia virar en el sentit del vent.
S'esbucaven amb lentitud les estàtues,
símbols,
el tabernacle del déu invisible de l'amor.
Finalment ens capbussàrem davallant cap al fons:

figures flamejants,
 guspires rutilants,
intens espurneig fulgurant
repetint vagament els moviments de la marea.

SACSEJATS PEL VENT

*I als llavis,
oratge, foc, paraules
esdevingudes cendra.*
(Salvador Espriu)

Albiràvem processó de torxes entre els teulats

—com aquell qui tradueix un text obscur i recòndit—,
els grotescos acròbates i saltimbanquis de l'esperit
fent cabrioles i contorsions,
saltant a l'aire.

El present esdevenia una desgràcia pregon a i creixent
colpejant un home darrere l'altre com una malaltia.

Tremolor de ramatges sacsejats pel vent.

Predicadors del no-res repetint
les centmil fórmules inútils
al bell mig d'un cel atapeït
d'estels fugaços i ones de maragda.

Hi havia el batec dels tambors,
el penetrant lament de les flautes,
el carrisqueig dels címbals
fent irrupció en el sàbat
a través de núvols i pols.

Ça i lla el poema,
com un arbre en flames,
enfibrat,
rere la corrua de presoners.

FURIENT

De sobte,
recolzant tot el pes sobre els mots,
esquinçant vels:
inesperada joia i sensació de vigor.
La vida davallava furient.
ànsia irritada de venjança
amb l'aspecte magnífic
d'un immens vermell d'ira.
Engrescat,
 obert,
 salvatge i esvalotat,
semblaven obertes diverses possibilitats.
Aterradora vibració cremant,
salpant vers l'aventura,
tenyint de roig els somnis
amb un dring de plaer a la veu.

LA FRESCOR DEL CAPVESPRE

*Cau sobre el món presa dels somnis
la frescor del capvespre.
(Stephan Hermlin)*

Lliure de creences i de dogmes,
desposseït de la llum del dia,
habitant d'aquest univers invisible
de derrotes i ombres,
penses:
«solament habites la terra unes hores».
Mestral.
Cel sense núvols dur com l'esfalt.
Remors esvaïdes
enmig del martelleig vacil·lant de les campanes.
Ciutat es submergeix a poc a poc
dins el crepuscle indiferent
com un veler orsant.

DARRERA REVELACIÓ

T'imaginava pura fins al menyspreu,
nua,

esclatant com una verge ferotgement orgullosa
indiferent als actes o pensaments,
esperançada joguina del vent,
carn transmutada en àtoms,
talment un diamant a la sorra
ple de sol,

dur,

lluent.

En els punts més dolços de la carícia
mormolaves amb l'eco dels camps.
Semblaves afirmar que el bé acaba triomfant,
que la felicitat venç sobre totes les coses.
Extraordinari impuls de recórrer el món.
A la primavera, els testos del jardí
tenien un aspecte més alegre que mai.
Però llibres i objectes s'havien florit
ocupats per una nit interminable.
Érem allí.

Escampada d'emocions.

Fràgils formes colpides

per la darrera revelació.

Silenci paorós entre l'espasa i la paret.

EL PASSAT NO ÉS RECUPERABLE

A les tres en punt del no-res.
(Josep Mª Llompart)

De dalt del cel blau estant
el fred arribà de sobte,
com si el sol escalfés menys.
Amb la gargamella eixuta,
immòbil com un vas ardent
mentre cremaven els estendards,
m'enfonsava fora del temps i del pensament.
Afloraven,
grotescs i amenaçadors,
esbalaïdores remors del llot:
infants plorant,
capellans furgant entre els morts.
Com si m'hagués colpit una gran febrada:
sentiments impossibles d'expressar.
Començava a fresquejar.
Sota el color d'un lila brillant,
aquell obscur joc dels errors:
palpitació del dolor
eixamplant,
inundant el cos.
Fets malbé pel temps,
més enllà de tantes decepcions,
les onades estenen molt suaument
un tel de nacre per la vasta passivitat fosca.

CALÇ VIVA

*El riu s'emporta
parracs, l'espant, els gestos,
un últim xiscle.
(Salvador Espriu)*

Arriba l'etapa més llarga del nostre viatge,
acolorint,
 amb la resplendor del sol,
una densa explosió d'onades
i d'immensos brolladors d'escuma.
Vet aquí aquests bestiaris de la necrofília,
tot el normal sadisme indesarrelable.
S'escampa una expressió d'horror i d'esperança,
mà borratxa mostrant dissortats arguments
sobre astrologia i falsos auguris.
Indret on l'alè s'ha marcit.
País de finestres esberlades
i miralls clivellats.
Grinyolen les frontisses
treballades per la sal del mar.
Tants d'homes
enterrats
precipitadament en calç viva.

SUBURBIALS

*I tot el que jo veia era mort,
insignificant i al capdavall,
en el fons, sempre el mateix.*
(Joachim Ringelnatz)

I nosaltres,
suburbials,
habitants de façanes tacades d'humitat,
de pisos envellits,
de cases repetides,
intercalant records banals,
tot el tedi fingit de ciutadans
resseguint les teranyines de l'asfalt.
Itineraris de bars i cinemes
plens de músiques i de fums.
Carregats d'ombres:
un enyor senzill dels boscos d'oliveres
i jardins de tarongers.
Dissenys de palmeres
en l'atmosfera irreal de la infantesa.
S'obre una distància infinita.
Ara el temps,
monstre amb mil màscares,
mutila les emocions més humanes,
tota l'antiga bellesa del cel.

ELS CÒDOLS ARDENTS

*Sentir només la terra com a pàtria.
La foscor com a pàtria.
(Cesare Pavese)*

Amb els peus nus damunt els còdols ardents

recordava aquella escena immòbil i ambigua:
besaves amb fúria i recel com un ocell esvalotat.

Avui,

sota la gran llum de la flamarada estival,
brusca il·luminació de calma i violència.

Les teves fosques exigències alçaven
lleugerament la superfície de l'aigua.

De tant en tant una onada dolça semblant
a un respir assossegat i regular.

Relació de secreta i mútua corrupció,
una mena de xantatge,
un plaer ocult,

inconfessable,
convertint la desesperació en motiu de vida.
Mirava fixament el vermell sangonós dels teus llavis
que semblaven una ferida,

les parpelles cremades pel sol.
Aleshores,

com passa sovint entre víctima i botxí,
com si fos el primer cop,
vaig començar a caminar per l'empedrat silenciós
en la dolçor acre i exhausta de l'horabaixa.
Món de sota l'aigua on la llum és tan verda
i el cos llueix gairebé transparent.

SOMNIAR TOCANT DE PEUS A TERRA

Parlàvem dels que vindrien després de nosaltres,
de com serien.

El nostre sol podria pondre's tot d'una,
d'un moment a l'altre,
perquè -ho sabíem-
teníem els dies comptats.

Així doncs:

vivíem en l'hora de la foscor,
empenyent una faixa prima de futur.

Com somniar

tocant de peus a terra.

DENSA MAREA DE TRISTESA

*Res torna.
Escruto la nocturna veu del teu silenci
i veig com surts, sense obrir ni tancar
les portes i finestres, i treuesses la tanca.*
(Joan Perucho)

Com una imitació del plovisqueig
feta amb instruments de corda,
vaig tornar al passat.
Aleshores,
 quelcom,
exactament una por secreta
en el punt neuràlgic del meu esguard.
Era l'hora d'arribada de les barques.
La pols penjava dels raigs de sol,
tot formant prismes.
Els companys morts
es bellugaven sense vacil·lar,
com si el terra que trepitjaven fos sòlid.
Ens havíem dessagnat inútilment
en l'afany d'aturar l'eclipsi.
Recordava els falsos intèrprets dels oracles,
la darrera víctima immolada,
les festes i rituals sota un sol abrusador.
Quants d'anys a la deriva,
entelats els miralls,
fluint per una densa marea de tristesa!
Quants d'anys perduts
a l'altra banda de la boira,
mentre el silenci creixia com una duna movedissa!

COLOR DE BRONZE

Èxtasi de gemma per les superfícies planes
d'aquesta decoració llisa
jardins avall
emergint de les profunditats
incòmoda nit
navegant per la curiositat incansable
dels querubins de guix esquerdat
també pots trobar en la foscor
enquimerats llocs buits del poema
l'ocultisme
les seves conviccions íntimes
paròdies d'un temps insegur
batut per la pluja
amb aquesta escriptura
exquisidament il·luminada
descriure la ciutat ennuvolada
opaca
totalment opaca
era el final d'una època
l'alba irrompia amb el seu color de bronze
cada cop més cruel
amb tot de cercles colpits per la nostàlgia.

UN ANGE FURIEUX FOND DU CIEL...

Un ange furieux fond du ciel comme un aigle...
(Baudelaire)

Ciutat era per a nosaltres

una creació perpètua.

Poesia.

Sorolls.

El vaivé seguit.

Tot pertanyia al regne de les possibilitats.

Troppo mare.

Ne abbiamo veduto

abbastanza di mare.

Ciutat era per a nosaltres

el reflex d'un abisme vibrant.

Reclams elèctrics.

Llums de neó.

Els automòbils.

Els crims secrets que ningú coneixia.

A-su-així, havíem oblidat

l'ensenyat pels pares:

llevar-se,

pregària,

treball.

Llegir Baudelaire

sota les porxades de San Francesc:

un ange furieux fond du ciel comme un aigle...

De sobte,

un glaç de tramuntana

acabà amb la verdor tímida

dels sementers naixents.

EL COLOR AUTÈNTIC DEL MIRACLE

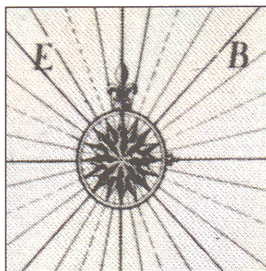
El desig tentineja bruscament
amb passos vius i elàstics.
Estranya felicitat de les paraules senzilles:
mar,
dolçor tardoral,
transparent vel de pluja menuda.
Tots els límits s'esclarissen
fins a l'extrem de l'horitzó.
Rentat de fresc assaboria,
amb silenci peculiar i absolut
aquest color autèntic del miracle.

COLUMNA DE FUM

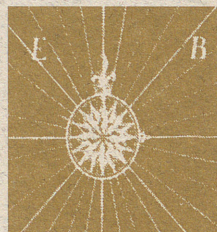
Llavors,
estranya claror encenent-se a l'ànima,
alçant-se com una columna de fum.
Allau d'impressions inesborrables
d'esquena al paisatge.
I,
 meticulosament exacte,
exquisidament just,
petrificat per la intensitat
d'aquestes percepcions,
fent un dolorós esforç de concentració:
provar de dibuixar els contorns de l'esperit
amb l'esponja xopa de les emocions més humanes.

La lectura d'aquests poemes ha estat realitzada per l'autor al Centre de Cultura de «Sa Nostra»

el dia 22 de gener de 1996

26. JOSEP MARÍ. *Poemes*
27. FRANCISCO J. DÍAZ DE CASTRO. *Noches de hotel*
28. MIQUEL CARDELL. *Les terrasses d'Avalon*
29. FELIPE BENÍTEZ REYES. *Poemas*
30. BARTOMEU FIOL. *Canalla contra establishment*
31. MARIA VILLANGÒMEZ. *Entre la mar i el vent*
32. CÉSAR ANTONIO DE MOLINA. *Poemas*
33. LUIS ALBERTO DE CUENCA. *Poemas*

Universitat de les
Illes Balears

"SA
NOS
TRA"

Obra Social
i Cultural